

[Edel Saunte.]

sager i højesteret procederes af landsrets-sagførere og ikke af højesteretssagførere. Jeg har meget svært ved at se, at jeg skulle være mindre egnet til at procedere en sag, som min fuldmægtig har procederet i landsretten, end til at procedere en sag, som den kollega, jeg har kontorfællesskab med, har procederet i landsretten. Det forekommer mig meget ulogisk at fortælle mig, at jeg ikke forstår mig på at procedere en sag for højesteret, som den kollega, jeg har kontor-fællesskab med, har procederet for landsretten, medens jeg er fuldt ud kompetent til at procedere den sag, min fuldmægtig har procederet. Jeg synes, det er et ejendommeligt kriterium, vi i dag har for egnethed eller ikke-egnhed, og jeg mener, det er på tide, at vi kommer væk fra dette synspunkt og erkender, at hvis det drejer sig om en øvet landsretsprocedør, så er vedkommende også fuldt egnet og bør have ret til for højesteret ikke alene at procedere sine egne og sin fuldmægtigs sager, men også sine kollegers sager, som er afgjort af landsretten. Nu kan man måske sige, at det kan være lige meget, fordi i det øjeblik man har ret til at procedere sine egne sager, er interessen for at få ret til at procedere en kollegas sager for højesteret ikke så forfærdelig stor; det må jeg erkende.

Efter min opfattelse har den nuværende ordning imidlertid visse mangler, som gør den til en dårlig ordning. Den har for det første den mangel, at den støtter, om jeg så må sige, titeluvæsenet her i landet. Vi er jo i almindelighed meget tilbøjelige til at lægge voldsom vægt på titler, og titeluvæsenet har på dette område givet sig brave udslag. Det kan jeg sige så meget mere frit, som det ikke rammer mig. Situationen er nemlig den, at det at få en højesterets-sagførertitel i praksis medfører, at man dermed i mange firmaindehaveres øjne straks kvalificerer sig bedre til at være forretningsmæssig sagfører for vedkommende firma end den kollega, som er landsretssagfører. Da jeg som kvinde ikke har nogen chance for at blive sagfører for store forretningsforetagender — det må man jo se i øjnene, sådan er nu engang mænds indstilling over for kvinder inden for det juridiske fag — er jeg ikke personlig interesseret i, at denne ordning medfører, at

man tager en højesteretssagfører i stedet for en landsretssagfører, men jeg nærer fuld sympati for de af mine kolleger, der ser på forholdet med megen bitterhed, og jeg har endnu mere sympati for de mennesker, som falder for en titel og tager en sagfører, som ganske vist har dokumenteret, at han er egnet til at være procederende sagfører, men som absolut ikke har dokumenteret, at han er egnet til at være forretningsmæssig sagfører — og som i mange tilfælde absolut ikke er det — fordi de tror, at når han har titlen af højesteretssagfører, er han bedre i stand til at rådgive dem på en række områder.

Jeg er også af en anden grund bekymret for det nuværende titelraseri. Det sagførermæssige arbejde er jo gennem årene blevet specialarbejde, og vi har en række sagførere, som har specialiseret sig på det ene eller det andet område. Jeg har selv specialiseret mig som familieretssagfører. Andre har specialiseret sig med særligt kendskab til forskellige handelsmæssige forhold, til sømæssige forhold, skattemæssige forhold o. s. v. Når nu en person skal vælge en sagfører til at behandle en sag, er det min overbevisning, at denne person vil stå sig langt bedre ved at undersøge, hvilke sagførere der har speciale inden for det område, som det drejer sig om, i stedet for at gå efter, hvilken sagfører der har en titel; men realiteten er, at folk ser på titlerne i stedet for at tænke på, hvilket speciale det drejer sig om. Det er jo sådan, at hvis man ikke er specialist på et område, kan man mange gange komme til at råde sin klient så forkert, at der er en meget stor risiko for den pågældende klient. Når jeg tænker på, hvad jeg har oplevet i retning af, hvilke regler inden for familierettens område højesteretssagførere af og til har doceret, kan jeg blive forskrækket ved tanken om, at to højesteretssagførere behandler en skilsmisssag.

Det er også anført som et argument imod at afskaffe højesteretssagførerprøven, at der skulle finde en begrænsning af højesteretssagernes antal sted derved, at højesteretssagførerne ikke overtog sager, som de ikke mente var egnede til at forelægge for højesteret. Det er imidlertid en pligt, som enhver sagfører naturligt påtager sig. I alle de tilfælde, hvor en landsretssag er afgjort, vil klienten rådføre sig med sin landsrets-